

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 grudnia 2015 r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym w stosunku do pozwanego W. M. – wystawcy weksla własnego i M. M. – poręczyciela wekslowego zobowiązującego ich solidarnie do zapłaty na rzecz powoda kwoty 54.584,42 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25 lipca 2015 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż pozwany dnia 20 lutego 2014 roku, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarł umowę leasingu nr (...), na zabezpieczenie której wystawił weksel własny in blanco. Z uwagi na to, że pozwany nie wywiązał się z określonych w umowie obowiązków, powód wypowiedział umowę leasingu. Pozwani nie uregulowali należności, wobec czego powód uzupełnił weksel. W konsekwencji dalszego nie wywiązywania się przez pozwanych z powinności wystąpienie z pozwem było konieczne.

W dniu 20 stycznia 2016 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział I Cywilny, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w sprawie o sygn. akt I Nc 19/16, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W dniu 15 lutego 2016 r. pozwani wnieśli zarzuty od powyższego nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, zaskarżając go w całości. Wydanemu nakazowi zapłaty zarzucili: przedwczesność powództwa, wypełnienie weksla w sposób arbitralny i niezgodny z deklaracją wekslową oraz treścią umowy, jaką weksel miał zabezpieczać. W ocenie pozwanych przedmiot leasingu został zwrócony w trybie natychmiastowym bez okresu wypowiedzenia, co czyni niezasadnym naliczenie przez powódkę z tego tytułu odszkodowania, zakwestionowali także wysokość zobowiązania, wskazując iż zgodnie ze stanowiskiem samej powódki, aktualna wartość zadłużenia, wynikająca z umowy kształtuje się na poziomie 20.328,82 zł, zaś kwotę tę należy pomniejszyć jeszcze o wartość przekazanego pojazdu. Pozwani wnieśli także o zwolnienie ich od kosztów sądowych w całości i wstrzymanie wykonalności nakazu zapłaty.

W odpowiedzi na zarzuty pozwanych pełnomocnik powódki wniósł o utrzymanie w mocy nakazu zapłaty w całości.

Powódka wskazała, że wszystkie należności pozwanego wynikające z umowy leasingu nr (...) znajdują potwierdzenie w załączonych do pisma dokumentach księgowych. Podkreśliła przy tym, że strony łączyły dwie umowy leasingu, zaś należność dochodzona w niniejszym postępowaniu dotyczy pojazdu S. (...) II, a jej wysokość została naliczona prawidłowo w oparciu o załączone dokumenty, umowę leasingu i OWU. Należności pozwanego zostały pomniejszone o korzyści uzyskane przez finansującego w następstwie przedterminowego rozwiązania umów leasingu, na które to korzyści składają się dyskonto i kwota uzyskana ze sprzedaży przedmiotu leasingu.

W piśmie z dnia 20 maja 2016 roku pełnomocnik pozwanych podniósł zarzut rażącego wygórowania kary umownej, wnosząc o jej miarkowanie. Wskazał, iż w okolicznościach sprawy, tj. faktycznym zwrocie przedmiotu leasingu w stanie niepogorszonym i krótkim okresem użytkowania istnieje znaczna dysproporcja między żądaną kwotą a faktyczną szkodą powódki. Nadto zarzucił, iż pozwany nie został prawidłowo powiadomiony o żądaniach powódki, która wysłała wezwania do zapłaty na adres niebędący korespondencyjnym o właściwym dla siedziby działalności pozwanego. Złożył także wniosek o przesłuchanie pozwanych w drodze pomocy sądowej przez sąd właściwy dla ich miejsca zamieszkania.

Powódka, replikując na zarzuty pozwanego wskazała, iż wezwanie do zapłaty zostało nadane na domniemany adres zamieszkania pozwanego, będący także adresem zamieszkania pozwanej.

Wyrokiem z dnia 7 czerwca 2018r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi utrzymał w mocy nakaz zapłaty z dnia 20 stycznia 2016r. wydany przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie INc 19/16.

Powyższe rozstrzygnięcie oparte zostało na następujących ustaleniach stanu faktycznego:

W dniu 18 października 2013 roku (...) S.A. w Ł. zawarł z pozwanym W. M., prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Usługi (...) umowę leasingu nr (...), której przedmiotem był ciągnik siodłowy M. (...).440 4x2 (...), rok produkcji 2013.

Następnie w dniu 20 lutego 2014 roku między stronami została zawarta kolejna umowa leasingu o nr (...), której przedmiotem był (...), o. Pozwany zobowiązał się do spłat rat leasingu według harmonogramu opłat leasingu stanowiącego załącznik nr 1 do umowy.

Integralną część umowy stanowiły również Ogólne Warunki Umowy Leasingu (OWUL), których treść została pozwanemu przedstawiona przed zawarciem umowy i z którymi pozwany się zapoznał.

Powódka mogła rozwiązać umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym w przypadku, gdy pomimo upomnienia na piśmie i wyznaczenia dodatkowego terminu, pozwany zalegał z jakąkolwiek płatnością wynikającą z umowy leasingu (§7 pkt 7.1.). W tym przypadku pozwany zobowiązany był w dniu rozwiązania umowy do zwrotu przedmiotu leasingu (§7 pkt. 8). W tym przypadku, poza obowiązkiem zapłaty przez pozwanego wszystkich opłat leasingowych wymagalnych do dnia rozwiązania umowy leasingu, powód mógł żądać od pozwanego zapłacenia odszkodowania w wysokości sumy wszystkich przewidzianych w umowie leasingu, a niewymagalnych do dnia jej rozwiązania opłat leasingowych (okresowych opłat leasingowych, opłaty końcowej), pomniejszonych o korzyści powoda wynikające m.in. z uzyskania ceny netto (bez podatku VAT) ze sprzedaży przedmiotu leasingu pomniejszonej o koszty sprzedaży oraz koszty związane z posiadaniem, zapobieżeniem utracie lub pogorszeniu stanu przedmiotu leasingu, poniesione przez powoda od dnia rozwiązania umowy leasingu do dnia sprzedaży przedmiotu leasingu (§7 pkt 9 w zw. z §5 ust. 2 i §10 OWUL).

W razie przedterminowego rozwiązania umowy pozwany zobowiązany był bezzwłocznie, nie później niż w ciągu 7 dni od upływu tego terminu, zwrócić powódce przedmiot leasingu na własny koszt i ryzyko, do siedziby finansującego lub w miejsce przez nią wskazane odrębnym pismem, w stanie nie gorszym niż będącym następstwem normalnego zużycia. Do czasu odbioru przedmiotu leasingu od Finansującego korzystający nie mógł czerpać z niego pożytków, a nadto miał obowiązek bezpłatnego przechowywania i konserwacji, jeśli Finansujący nie przedstawił innych dyspozycji w tym zakresie. W razie odmowy lub opóźnienia zwrotu przedmiotu leasingu przez korzystającego, Finansującemu przysługiwała kara umowna liczona za każdy dzień, w wysokości 1/30 średniej miesięcznej okresowej opłaty leasingowej z ostatnich 12 miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym powstał obowiązek zwrotu, a w przypadku umów rozwiązanych wcześniej niż po upływie 12 miesięcy – z okresu trwania umowy leasingu. Korzystający zobowiązany był również do zwrotu kosztów ubezpieczenia i innych kosztów związanych z posiadaniem przedmiotu leasingu poniesionych przez Finansującego w tym okresie (§ 7 ust. 15 i 16 OWUL).

Strony zobowiązały się do wzajemnego powiadomienia o wszelkich zmianach danych adresów do korespondencji. W razie braku zawiadomienia korespondencję wysłaną na poprzednio wskazany adres uznaje się za prawidłowo doręczoną po upływie 7 dni od daty jej nadania listem poleconym (§ 9 ust. 11 OWUL).

Umowa leasingu nr (...) została rozwiązana przedterminowo z uwagi na kradzież przedmiotu leasingu. W wyniku rozliczenia umowy do zapłaty pozwanym pozostawała kwota 20.328,82 zł. Jednostronne oświadczenie powódki z dnia 23 października 2014 roku o rozwiązaniu umowy nadano na adres: (...) 11/13 lok. 85 w G.. Oświadczenie poprzedzono ostatecznym wezwaniem do zapłaty z dnia 14 października 2014 roku.

Miejscem głównego wykonywania działalności gospodarczej pozwanego był G., ul. (...) lok. 85. Zgodnie z treścią § 9 ust. 9 OWU wszelkie oświadczenia i zawiadomienia między stronami będą przekazywane na adres określony przez strony przy zawarciu umowy, jako adres siedziby. W razie zmiany adresu w trakcie trwania umowy, strony są wzajemnie zobowiązane do poinformowania pisemnie o tym fakcie drugiej strony. Przesyłki doręczone na ostatnio wskazany adres strony, przesłane listem poleconym lub pocztą kurierską uznaje się za prawidłowo doręczone po upływie 7 dni od nadania, o ile nie ma wcześniejszego potwierdzenia odbioru. W treści umowy leasingu jako siedzibę działalności podano adres: (...) 11/13 lok. 85. W treści notatki ze spotkania stron w dniach 18 i 21 października 2013 roku, wynika iż

pozwani ustnie przekazali powódce informację, że adres korespondencyjny wskazany w umowie to rzeczywiste miejsce prowadzenia działalności. Notatka jest wewnętrznym dokumentem powódki, nie podlega okazaniu korzystającym. Nie stanowi oświadczenia o zmianie danych, jest bowiem jedynie transkrypcją rozmowy. To w interesie korzystającego jest powiadomienie powoda o aktualnym adresie do korespondencji, pozwani powinni uczynić to w innej – niż ustna – formie.

Przedsiębiorstwo pozwanego popadło w problemy finansowe z uwagi na podwyżkę cen paliw przy zachowaniu stawki za kilometr na poziomie sprzed podwyżki. Pozwany w pierwszej kolejności wypłacał wynagrodzenia należne pracownikom, co spowodowało niemożność uiszczenia w terminie opłat leasingowych. W dniu 14 października 2014 roku powódka wystosowała do pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty należności wynikających z umów leasingu w kwocie 13.897,65 zł, z czego kwota 2.884,32 zł wynikała z umowy nr (...). Wobec bezskuteczności wezwania, pismem z dnia 23 października 2014 roku powódka oświadczyła, że w związku z opóźnieniem w regulowaniu zobowiązań pieniężnych rozwiązuje w trybie natychmiastowym bez wypowiedzenia umowę leasingu w oparciu o § 7 ust. 7 pkt 7.1. Ogólnych Warunków Umowy Leasingu wzywając jednocześnie do uiszczenia zaległych opłat leasingowych wraz z odsetkami za zwłokę. W uzupełnieniu oświadczenia powódka wezwała pozwanego do zapłaty odszkodowania z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy w kwocie 36.901,28 zł, zaległych opłat leasingowych i kary umownej w kwocie 17.683,14 zł.

Pozwany starał się o wznowienie umowy leasingu. Warunkiem uwzględnienia jego wniosku była spłata w terminie do 6 listopada 2014 roku zadłużenia zafakturowanego oraz kosztów wznowienia. Z tytułu umowy nr (...) wysokość kosztów wynosiła 5.718,92 zł. Pozwany nie dotrzymał terminu, a wznowienie nie doszło do skutku.

Na dzień 23 listopada 2015 roku, kwota zaległości z tytułu umowy leasingu nr (...) wynosiła 54.584,42 zł. Na powyższą sumę składały się: niezapłacone okresowe opłaty leasingowe (raty) naliczone przed rozwiązaniem umowy w wysokości 2.733,36 zł, odsetki – 24,40 zł + 16,04 zł + 19,76 zł + 29,26 zł + 32,74+68,50 + 140,29; opłaty windykacyjne za wezwania i monity: 61,50 zł; obciążenie kosztem działania firmy windykacyjnej za zwrot przedmiotu leasingu: 984zł; opłata dodatkowa za wycenę: 239,85 zł; kara umowna za nieterminowy zwrot przedmiotu leasingu: 13.333,44 zł i odszkodowanie z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy: 36.901,28 zł. Kwota ta uwzględnia już wpływ środków finansowych ze sprzedaży przedmiotu leasingu w kwocie 90.159 zł brutto.

Pozwani nie zwrócili samodzielnie przedmiotu leasingu. Samochód służył pozwanego do pracy, korzystał z niego codziennie. W ramach prowadzonej działalności cały czas używał tego samochodu, przez niecały rok. Został on przekazany powódce za pośrednictwem współpracującego z nią podmiotu (...) Finanse S.A. we W. w dniu 6 stycznia 2015 roku łączny czas bezumownego korzystania z przedmiotu leasingu wyniósł 60 dni, od dnia 7 listopada 2014 roku do 5 stycznia 2015 roku. Powód naliczył za to karę w kwocie 13.333,44 zł. W protokole wpisano adnotację: „brak widocznych uszkodzeń, pojazd silnie zabrudzony”. Także we wnętrzu samochodu odnotowano zabrudzenie, poza tym brak książki gwarancji. Przekazujący pojazd pozwany nie zgłaszał zastrzeżeń do protokołu, poręczając jego prawdziwość własnoręcznym podpisem.

W dniu 20 lutego 2014 roku W. M. złożył swój podpis na wekslu in blanco dołączonym do umowy leasingu. Na odwrocie weksla po słowie „poręczam” podpis złożyła M. M.. Do weksla in blanco dołączono deklarację wekslową, zgodnie z którą W. M. jako wystawca własnego weksla in blanco, złożył powódce do dyspozycji jeden weksel in blanco bez protestu, z jego wystawienia, które powódka miała prawo wypełnić w każdym czasie (do chwili spłaty wszelkich zobowiązań z umowy) na sumę odpowiadającą jego zadłużeniu wynikającemu z umowy leasingu nr (...) z dnia 20 lutego 2014 r., w tym z tytułu opłat leasingowych i innych świadczeń wynikających z umowy leasingu, odsetek za opóźnienie płatności oraz innych świadczeń ubocznych. Na powyższą treść deklaracji wyraziła zgodę M. M.. Jako adres do korespondencji pozwany wskazał: ul. (...) w G., zaś pozwana: ul. (...) w G..

Pismem z dnia 10 lipca 2015 r., nadanym na adres (...) 11/13 lok. 85 w G., którego pozwany nie podjął w terminie, powódka powiadomiła pozwanego o uzupełnieniu weksla in blanco i wezwała do zapłaty należności.

Pismem z 21 października 2015 r., doręczonym dnia 6 listopada 2015 r. na adres (...) 25/9 w G., powódka powiadomiła pozwaną M. M., że weksel, przedstawiony do zapłaty w dniu 24 lipca 2015 r., nie został zapłacony przez wystawcę i dlatego wzywa ją do zapłaty kwoty wekslowej.

Pozwani w dacie zawierania umowy byli małżeństwem.

Strony prowadziły między sobą korespondencję dotyczącą zawartych umów i skutków ich przedterminowego rozwiązania.

Od dnia 28 marca 2013 r. firma powoda uległa zmianie i brzmi aktualnie (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością.

Przy takich ustaleniach stanu faktycznego, Sąd I instancji wywiódł, że wniesione przez pozwanych zarzuty od nakazu zapłaty należało uznać za bezzasadne, w związku z czym na podstawie art. 496 k.p.c. utrzymał nakaz zapłaty w mocy.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wnieśli pozwani.

Skarżący zarzucili wyrokowi:

1.naruszenie prawa procesowego tj. art. 493 § 1 k.p.c. polegające na przyjęciu, że zarzuty dotyczące niewłaściwego nadania korespondencji dotyczącej wezwania do zapłaty i oświadczenie o przedterminowym rozwiązaniu umowy były spóźnione, z tych względów, że strona reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie zgłosiła ich w zarzutach, podczas gdy zgodnie z art. 217 § 1 k.p.c. strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej przy czym pozwani na etapie składania zarzutów od nakazu zapłaty nie wykazali z czego wynika suma wekslowa, w konsekwencji dopiero w toku procesu gdy powód przedstawił szczegółowe wyliczenie pozwani mogli postawić ten zarzut;

2.naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. polegające na dokonaniu dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i przyjęciu, że pozwani nie złożyli dyspozycji zmiany adresu tym samym nie wypełnili dyspozycji § 9 ust. 9 owu, w konsekwencji czego Sąd I instancji stwierdził, że powód skutecznie wypowiedział umowę leasingu, podczas gdy w rozmowie z dnia 18 października 2013r. z pracownikiem powoda w osobie dyrektora regionalnego taka dyspozycja została złożona;

3.naruszenie praw procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. polegającego na dokonaniu dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w sprawie i przyjęciu, że pozwani nie wyjaśnili z jakich przyczyn nie wywiązali się ze swojego zobowiązania nałożonego postanowieniami umownymi i nie zwrócili na własny koszt i ryzyko przedmiotu leasingu, podczas gdy z dowodów w zgromadzonych w sprawie wynika, że pozwany nie liczył się z obowiązkiem zwrotu przedmiotu leasingu;

4.naruszenie prawa materialnego tj. art. 484 § 2 k.p.c. poprzez niezastosowanie, podczas gdy okoliczności przedmiotowej sprawy uzasadniają dokonania przez Sąd miarkowania kary umownej, gdy jest rażąco wygórowana.

W konkluzji skarżący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylene nakazu zapłaty z dnia 20 stycznia 2016r. wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, sygn. akt INc 19/16 w całości oraz o zasądzenie od powoda na ich rzecz kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kosztów zastępstwa prawnego za postępowanie przez Sądem II instancji według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Wbrew zarzutom skarżących podniesionym w apelacji Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i trafnie określił konsekwencje prawne z nich wynikające.

Ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd I instancji Sąd Okręgowy przyjmuje za własne bez konieczności ponownego ich przytaczania.

W szczególności, nie znajduje żadnego uzasadnienia zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.. Wbrew stanowisku zaprezentowanemu przez skarżących, ocena materiału dowodowego jest swobodna lecz na pewno nie dowolna, nie jest sprzeczna z zasadni logicznego rozumowania, czy doświadczenia życiowego.

Jest okolicznością bezsporną w sprawie, że w dniu 20 lutego 2014 roku między stronami została zawarta umowa leasingu o nr (...), której przedmiotem był (...), o. Pozwany zobowiązał się do spłat rat leasingu według harmonogramu opłat leasingu stanowiącego załącznik nr 1 do umowy.

Integralną część umowy stanowiły również Ogólne Warunki Umowy Leasingu (OWUL), których treść została pozwanemu przedstawiona przed zawarciem umowy i z którymi pozwany się zapoznał.

Powódka mogła rozwiązać umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym w przypadku, gdy pomimo upomnienia na piśmie i wyznaczenia dodatkowego terminu, pozwany zalegał z jakąkolwiek płatnością wynikającą z umowy leasingu (§7 pkt 7.1.). W tym przypadku pozwany zobowiązany był w dniu rozwiązania umowy do zwrotu przedmiotu leasingu (§7 pkt. 8). W tym przypadku, poza obowiązkiem zapłaty przez pozwanego wszystkich opłat leasingowych wymagalnych do dnia rozwiązania umowy leasingu, powód mógł żądać od pozwanego zapłacenia odszkodowania w wysokości sumy wszystkich przewidzianych w umowie leasingu, a niewymagalnych do dnia jej rozwiązania opłat leasingowych (okresowych opłat leasingowych, opłaty końcowej), pomniejszonych o korzyści powoda wynikające m.in. z uzyskania ceny netto (bez podatku VAT) ze sprzedaży przedmiotu leasingu pomniejszonej o koszty sprzedaży oraz koszty związane z posiadaniem, zapobieżeniem utracie lub pogorszeniu stanu przedmiotu leasingu, poniesione przez powoda od dnia rozwiązania umowy leasingu do dnia sprzedaży przedmiotu leasingu (§7 pkt 9 w zw. z §5 ust. 2 i §10 OWUL).

Miejszem głównego wykonywania działalności gospodarczej pozwanego był G., ul. (...) lok. 85. Zgodnie z treścią § 9 ust. 9 OWU wszelkie oświadczenia i zawiadomienia między stronami będą przekazywane na adres określony przez strony przy zawarciu umowy, jako adres siedziby. W razie zmiany adresu w trakcie trwania umowy, strony są wzajemnie zobowiązane do poinformowania pisemnie o tym fakcie drugiej strony.

Wbrew stanowisku skarżących w rozpoznawanej sprawie brak jest podstaw do twierdzenia, że pozwani poinformowali stronę powodową w formie pisemnej o zmianie adresu do korespondencji.

Oświadczenie zanotowane w notatce (-k. 324) nie stanowiło pisemnego oświadczenia o zmianie danych adresowych. Stanowiło jedynie informację, że adres korespondencyjny wskazany w umowie to miejsce wykonywania działalności.

Świadek K. L. zeznająca w dniu 6 lipca 2017r. po okazaniu notatki (nagranie z dnia 6 lipca 2017 od 00:17:41 do 00:18:26) jasno stwierdziła, że notatka nie zawierała oświadczenia pozwanego o zmianie adresu dla korespondencji.

Całkowicie bezzasadny jest także zarzut skarżących w tym zakresie, że nie wiedzieli oni o wypowiedzeniu umowy leasingu i obowiązku zwrotu przedmiotu leasingu.

Twierdzenia te pozostają w sprzeczności z zeznaniami pozwanego, który na rozprawie w dniu 29 grudnia 2017r. zeznał, że: "cały czas jeździłem tym samochodem, jak zerwali leasing, to chciałem go odnowić". Zeznania pozwanego w tym fragmencie korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, w szczególności z pismem strony powodowej z listopada 2014r. (-k. 153) stanowiącym odpowiedź na propozycję pozwanego dotyczącą wznowienia leasingu.

W tym stanie rzeczy, brak jest jakichkolwiek podstaw do twierdzenia, że pozwani nie wiedzieli o wypowiedzeniu umowy leasingu i nie mogli się liczyć z obowiązkiem zwrotu przedmiotu umowy leasingu.

Bezzasadny jest także zarzut naruszenia art. 484 § 2 k.c.

Zgodzić należy się w pełni z Sądem I instancji, że w rozpoznawanej sprawie nie zaistniały podstawy do miarkowania kary umownej, tym bardziej, że porównanie wysokości kary umownej i wysokości wynagrodzenia za korzystanie z pojazdu nie pozwala ocenić jej jako rażąco wygórowanej. Zaznaczenia wymaga również, iż wysokość kary umownej była powodowi znana i została przez niego zaakceptowana, a jej wysokość zależała od długości okresu pozostawiania przedmiotu leasingu w nieuprawnionym władaniu pozwanych. Strona pozwana nie wykazała – ani nawet nie powołała, okoliczności usprawiedliwiających 60 dniowe pozostawanie przedmiotu leasingu w posiadaniu pozwanych. Pozwani nie czynili nawet starań aby samochód oddać wcześniej, biernie czekając na rozwój wypadków, co – w razie zaistnienia ku temu obiektywnej przeszkody – mogłoby ewentualnie stanowić o braku winy pozwanych i podstawie do rozważenia miarkowania kary umownej. Co więcej, pozwany korzystał z przedmiotu leasingu, nie będąc do tego uprawniony, już po zakończeniu umowy. Jak zeznali pozwani, samochód był mu potrzebny do codziennej prac i w ten sposób użytkowany nawet już po dacie rozwiązania stosunku obligacyjnego.

Nie znajduje także uzasadnienia zarzut naruszenia art. 493 § 1 k.p.c.. Przepis ten jest przepisem szczególnym w stosunku do powołanego w apelacji art. 217 § 1 k.p.c. Na marginesie należy jedynie zauważyć, że Sąd I instancji co prawda uznał zarzuty niewłaściwego nadania korespondencji dotyczącej wezwania do zapłaty i oświadczenia o przedterminowym rozwiązaniu umowy za spóźnione, to jednak odniósł się do nich w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Nawet przy przyjęciu, że byłyby one dopuszczalne, to w świetle materiału dowodowego zebranego w sprawie nie znajdowały żadnego uzasadnienia.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust.1 pkt1 i w zw. z § 2 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018r./ poz. 265).